

Anjel Pradu nenosí

Števa Opremečáková

MARENČIN PT

Anjel
Pradu,
nenosi

Števa Opremčáková

Anjel
Prádu,
nenosí

MARENČIN PT

© Števa Opremcáková, 2015

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2015

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Jazyková úprava Ria Jesenská

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

514. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-561-2

*Osoby v tomto príbehu sú vymyslené.
Akákoľvek podobnosť s realitou
je čisto náhodná.*

*S veľkou úctou venujem túto knihu
MUDr. Jane Mikulovej, vďaka ktorej som ju
začala písať a hlavne... mohla aj dopísať.*

Kapitola prvá

Last minute sa neodmieta

Je len pol šiestej, ale mne sa už nežiada spať. Prevalím sa na druhý bok, objímam malý vankúšik, ale spánok neprichádza. Srdce mi už búši v rytme dňa. Aj za žalúziami je už biely deň. Ale to hlavne preto, lebo sú biele. Vždy začiatkom leta oľutujem, že som si nevybrala tmavé.

Natiahnem sa, či ma niečo nebolí, odvláčim sa do kúpeľne a dlho, hľadiac na seba do zrkadla, si umývam ruky. Po osamelej noci som nejaká iná. Smutná a múdra. Niežeby som po Viktorovom boku vstávala extra rozjarená a hlúpa, len akási kompletnejšia.

Moje prvé presso si odnesiem do pracovne, otvorím laptop, v odhodlaní konečne písať. Čí-

tam text, opravím zo dve vety, ich melódia sa mi nepáči. Nevieť sa sústrediť. Utečiem pred tým na facebook. Word však nechám na lište. Prerolujem sa cez obrázky s anjelmi, prehryziem sa aktualitami z politiky s titulkami „šokujúci“ či „mrazivý“, a zastanem pri statuse jednej z kolegýň „spisovateľiek“. Nedočkavo zavesila ukážku zo svojej novej knihy.

„... kvapky dažďa smutne dopadajú na listy stromov a cez žalúzie vyzerá svet krehký...“

Určite chce navodiť atmosféru nostalgie, ak nie iným, tak tým dažďom.

Svet cez žalúzie vyzerá, akoby prešiel skartovačkou. Áno, ja by som to dala tak. Cez pásiky žalúzie – ako po skartovaní. Som so sebou spokojná, ale ani dobrý pocit zo seba nestačí na to, aby som niečo napísala.

Prv než dopijem kávu a moje odhodlanie písať dozreje k činu, vynorí sa vnuknutie. Zájdem ku kaderníčke. A je také nástojčivé, až sa mi zrýchli tep. Akoby na ňom záviselo všetko ostatné. I Viktorov návrat zo služobnej cesty, i celý poriadok sveta. Nič ma nemôže zastaviť, iba ak moja kaderníčka Lenka. Čo ak robí poobede? Zavolám jej. Vesmír je tiež na strane vnuknutia. Záchranného a ospravedlňujúceho zároveň.

„Môžete prísť aj hneď, pani Demková, nemám nikoho. To viete, výplaty budú až pozajtra,“ povie mi vďačne do telefónu a mne sa už nechce ani umyť šálku od kávy. Písať už vôbec nie. Písať budem potom, sľúbim si, aby som sa cítila lepšie.

Tak akosi sa to všetko začalo. Od tohto momentu sa z môjho pokojného života stala jazda na horskej dráhe. Na bizarnej horskej dráhe, bez akejkolvek možnosti kontroly nad vzletmi a pádmi. A bez niekoho, hocikoho po boku, kto by so mnou cestou dolu aspoň reval.

Sedela som v kaderníckom kresle a Lenka mi na vlasy, pramienok po pramienku, natierala farbu. Baba, ktorú je ľahké mať rada. Nikdy nehovorí o sebe, vždy iba o mne. Baba, ktorej v podstate niet čo vytknúť, iba ak to, že sa jej ani po toľkých rokoch nepodariťlo zafarbiť mi vlasy na ten teplý medovo-zlatistý odtieň, aký má Kamila Magálová. Med, to dala, ale lesný, zatiaľ čo ja som šalela za kvetovým.

„Myslím, že ste zase schudli,“ povedala nepresvedčivo, ale ja jej rada uverím, „obdivujem vás, ako sa pekne držíte.“

„To viete, štyridsiatka na krku, nič už nie je zadarmo. Každý deň chodím behať a ani

zjesť už nemôžem to, čo by som chcela. Viete, čím som staršia, tým musím jesť menej, aby som vážila rovnako...“

No a vtom mi v kabelke zazvonil mobil.

Simona!

„Ahoj, zavolám ti neskôr, práve sedím u kadevníčky.“

„Nie, nie, nie!“ kričala vzrušene, i trochu panovačne, ale to ona vždy tak. „Zajtra ideme do Turecka...“

„Čo?! No, to asi ťažko,“ prerušila som ju rozhodne.

„Počkej, počkej. Kamoška šéfuje vo Ferrotoure. Má posledné dve miesta v lietadle, urobila mi cenu. Za osem dní, ultra all inclusive, iba štyristo eur. Teraz už musím iba zohnať toho druhého do izby. Vieš, aby som nemusela platiť za druhú posteľ. Napadlo mi, že ty by si mohla. Veď tebe je jedno, kde píšeš, nie?“

„A čo tvoj Jozef?“

„To je na dlhé rozprávanie, to ti poviem potom. Zase je naložený v alkohole. Tak čo?!“

„A to k moru? A odlet je z Košíc?“

„Mňa z teba porazí. Jasné, že k moru. Z Košíc sa letí do Antalye, hotel Oba Star, štyri a pol hviezdičky, turecké kúpele v rámci balí-

ka, do mesta chodí autobus, vieš, na nákupy. Minule som tam kúpila kabelku od Gucciho za dvadsať eur. Zelenú, dcéra je blondína, vieš ako jej sekne?“

„V podstate, keď tak uvažujem... Štyristo eur minieš za pár dní v Tatrách.“

„No vidiš! A toto je letecky. Som vedela, že ty pôjdeš. Ale teraz ma už nechaj, ešte chcem doplieť zo dve hriadky, som ešte na Bukovci. Ale, aby som nezabudla, ešte dnes to musíš ísť do Ferrotouru zaplatiť. Tam ti povedia všetko ostatné. Tak čau, vidíme sa na letisku.“

A vypla ma.

„No, zajtra idem do Turecka,“ zahlásila som. Lenka na mňa v zrkadle len zdržanlivo zažmurkala.

„Tešíte sa, čo?“

„Čo ja viem? Tešiť sa, to chce čas. Takto nakumulované tešenie mi príde skôr ako nervový záchvat.“

Nasilu sa zasmiala. Prirovnanie k nervovému záchvatu sa jej zdalo asi až výstredne naturalistické.

A veru som sa tak aj cítila. Vykolažená. Ani neviem, ako som to všetko stihla, ale na letisku som bola ešte skôr než Simona. Aj na kávu som mala dosť času.

Pozorovala som tých ľudí, ťahajúcich za sebou kufre, a v tvári každého človečika som jasne videla napätie a akúsi zúfalú posadnutosť vlastnou dôležitosťou. Každá z tých tvári kričala: Dlho som na to šetril, dlho som sa tešil a teraz si to, bohuprisahám, aj užijem. Navzdory každému a všetkému. Každý z nich sa veľmi snažil byť niekým iným, ale tým iba zdôraznil svoju vlastnú podstatu. Bolo to také parodické divadielko. Teda, kým neprišla Simona.

„Uff! Priviezla ma dcéra. Ty si koľko platila za taxi?“ volala na mňa už z diaľky, zdôrazňujúc každú slabiku, akoby bola princípálom toho cirkusu. Úporne sa utierala vreckovkou, najprv čelo, líca a potom cez krk, až do výstrihu pestrého kvetovaného topu na špagetových ramienkach. No a potom odznova.

„Desať eur. CTC taxi má pevnú tarifu. Na letisko je to vždy desať eur.“

„No fasa! Naspäť ťa vezmeme my autom. Však hybaj do radu, už púšťajú. No dobre, nie? Za štyri stovky a títo tu platili osemsto. Musela som vo Ferrotoure sľúbiť, že trochu pomôžem ich delegátke, to vieš, je nová, ešte sa nevyzná. Takže si budeš môcť robiť, čo chceš.“

A znova rituál s vreckovkou.

Ešteže – môžem!

„Ja chcem, vlastne musím, dokončiť knihu. Už je skoro hotová, len to ešte raz čítam. No a trochu sa opáliť. Včera som si ešte stihla kúpiť opaľovacie mlieka, začnem tridsiatkou. Aj kvapky do očí. Trochu ma trápia suché oči, veď vieš...“

„Oj, s tebou je to vždy ťažké. Chcem si vybaviť miesto pri okne, pod,“ mávla rukou. Nechájala som prečo. Krútila mrzuto hlavou a neprestala ani potom, čo sa postavila do toho najkratšieho radu na check in.

„S radmi je to zradné, Simonka, kratší rad ešte neznamena, že budeš pri pulte skôr. To už poznám,“ hovorím viac pre seba, než pre ňu.

„...a niekde dopredu, prosím vás, a pre tú pani sedadlo vedľa mňa, my sme spolu,“ nakazovala dievčaťu za pultom, pichajúc varovným ukazovákom do vzduchu. Hovorila neprirodzene podsadeným hlasom, práve takým, akým donedávna rozdávala úlohy svojim podriadeným. Pred odchodom do dôchodku totiž robila šéfkou kultúrneho strediska a jedinú, čo jej ostalo, boli takéto maniere. Ale predsa ešte čosi. Presvedčenie, že rozumie umeniu, slobodomyselnosť veľkých a pocit,

že od nej ľudia závisia a že bez nej by nemohli fungovať.

Človeka by takáto kombinácia mohla dráždiť, ak by sa Simona stala súčasťou jeho života, no ona ňou, našťastie, nebola. Ona sa v mojom živote len občas zjavila a znova z neho vytratila.

Simona každému rada rozprávala o iných. Boli to iba bežné veci – že si teta hovorkyne magistrátu mesta zlomila bedrový kĺb alebo že riaditeľka knižnice spustila petíciu za spravodlivé výberové konania, to je jedno aké veci, skrátka veci. Simona ich však podávala ďalej s takou účasťou, že ľudia verili, ako hlboko je na nich osobne zaangažovaná. Vedela som to, bavilo ma to, a predsa som jej aj ja hovorila... veci.

Simona! Možno sa vracala do môjho života práve preto, aby sa dozvedela „veci“ a mohla ich šíriť ďalej.

To je predsa jasné, inak by sa nevracala. A ani do Turecka by som za tých smiešnych štyristo eur teraz nešla. A ani s tou babou z Ferrotouru by sa nekamarátila. A napokon, možno je to tak dobre.

Simona sa už ovievala palubnými lístkami.

„Ideš ešte na cigu?“ opýtala sa.

„Áno, jednu si ešte dám. Budú to dlhé hodiny bez mojej dávky nikotínu. Som zvedavá, koľko stoja v *Duty free shope* marlborky. Vieš, ak ich vyveziem mimo Európsku úniu, mali by byť oveľa lacnejšie.“

„No jasné, veď aj ja sa popozerám. Ale cigarety kupovať určite nebudem. Možno sa mi pri mori konečne podarí prestať fajčiť.“

„No, na dovolenke by som s tým nezačínala. A ani s odtučňovačkou. Tak to, myslím, nefunguje. Trochu sa umravniť, to áno, to aj ja, pre svoj dobrý pocit, ale určite nie taký tvrdý ortieľ, Simonka. To by sa moja dovolenka mohla ľahko skončiť depkou.“

„Ja sa už poznám. Nevrav mi, ako to funguje. Ja na dovolenke vždy vstávam skoro ráno a chodím k moru. Potom si dám piatich Tibeťanov. A ten vzduch, to je balzam na moje pľúca. Žiadne cigarety!“

Podľa toho, ako nadvihla obočie a ohla pery, bolo jasné, že skalopevne verí tomu, čo hovorí. Alebo sa aspoň veľmi snaží presvedčiť ma.

Alebo bude fajčiť moje!

Bola som zlá. Samu ma to prekvapilo. Simona akoby v mojom morálnom softvéri ak-

tivovala vírus – diablik. Na takéto maličké zlo však stačí potešiť dušu niečím dobrým, hoci malým, ale dobrým. Mne často stačí niečo nadobudnúť alebo hoci iba ušetriť. No a vtedy to boli lacné marlborky, čo ho uspali. Vzala som si celý kartón, nech je radosť čo najväčšia.

Ešte posledná snímka s lietadlom v pozadí, chytro s ňou na facebook a... letový režim.

Simona sa utáborila pri okne a konečne sa prestala ovievať. Už mi to šlo dosť na nervy. Z plátennej, totálne ekologickej, no i tak nechutnej tašky vytiahla sveter a ponožky. Ja som vybrala svoj cestovný netbook a prerolovala sa na šesťdesiatu siedmu stranu. Tam som včera ráno prestala. Včera ráno! Vo svetle chaosu, čo odvtedy vládol, sa mi môj text zdal byť zrazu trochu patetický a dosť cudzí. Rozvité vety priam prosili o sploštenie. Stlačila som backspace a držala cez niekoľko odsekov. Bolo to ako párať s námahou upletený sveter alebo trhať fotky. Melancholické i cholerické zároveň.

A k tomu ešte Simona! Pustila sa do reči so ženskou vedľa mňa.

„A vy to tam poznáte?“ opýtala sa jej bez okolkov. Bola asi v mojom veku, lenže ako-

by sa zabudla v minulom storočí. Teda aspoň podľa farby vlasov. Hore blond a dolu čierne. Nikdy som nechápala, prečo to ženy robia a to ani v minulom storočí. Veď jediné, čo taká vlasová schizofrénia o nich vypovedá, je asi... schizofrénia. Možno iba schizofrénia vkusu, ale predsa len schizofrénia.

„Ale áno, chodíme tam každý rok. Na nákupy! My s mužom vždy ideme s jedným kufrom a vraciame sa s dvomi. Aha, aj túto kabelku mám odtiaľ,“ pyšne ukázala na červenú vuittonku pri nohách, čo nahlas kričala – ja som fejk!

„No bomba! A koľko stála?“

„Zjedнала som ju na tridsať eur. Ale pôvodne chcel Turek šesťdesiat.“

Simona ma ťobla laktom. Pochopila som, ale nechcelo sa mi spolupracovať. Vlasy tej ženskej mi proste nedali.

Medzitým, čo tie dve kvákali, ja som vymazala aj to, čo som dopísala a napokon ma rozbolela hlava.

To Simona! To ona mi šla na nervy. Jej infantilný egocentrizmus, ruka v ruke s vierou vo vlastné osvetové poslanie. Rozhodla som sa, že sa pokúsim ignorovať ju. A to už bol náznak pozitívneho myslenia. Nevdojak sa

mi ulavilo. Možno aj preto, že sme konečne pristáli na letisku v Antalyi.

Bola som v Turecku. Pomaly mi to dochádzalo. A v tej chvíli mi došlo aj čosi, čo bolo pre túto chvíľu asi kľúčové. Alebo aspoň by malo byť.

Nezavolala som Viktorovi a čo bolo ešte smutnejšie, ani mi to nenapadlo! Nezavolať manželovi, že idem na dovolenku do Turecka, to by sa dalo vyložiť prinajmenšom ako netaktné, ak nie bezohľadné, sebecké, či možno až neakceptovateľné, a predsa ma ani len nestriaslo. Ba naopak. Pocítila som príjemný, hoci trochu temný, pôžitok z víťazstva a pomsty. A tento pocit som bez hanby, i bez popierania, prijala.